

Elena

Nele Neuhausová



Největší vítězství

Elena

Největší vítězství

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz



Nele Neuhausová
Elena: Největší vítězství – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS  **MEDIA**

Nele Neuhausová

Elena

Největší vítězství

Kapitola 1

„Panebože, já se nedočkavostí snad zblázním!“ Melike poskakovala na zadním sedadle velkého kamionu a netrpkělivě lomcovala opěradlem předního sedadla, kde jsem seděla já. „Nemohl byste jet trochu rychleji, pane Weilande?“

„S kamionem můžu jet maximálně osmdesát,“ odpověděl tatínek klidným hlasem. „Kromě toho bych tím tak jako tak nic neuspíšil. Z vlastní zkušenosti vím, že po přistání letadla trvá minimálně hodinu a půl, než se vyřídí všechny potřebné formality.“

Můj tatínek na letišti vozival koně, nebo je odtud vyzvedával, poměrně často a věděl, jak to chodí. Náš Kosí dvůr byl od frankfurtského letišti vzdálen jen dvacet pět kilometrů a nejednou jsme poskytli ustájení koním, kteří

tudy jen projížděli a hned zase pokračovali dál do různých exotických zemí. Většinou zůstávali jen na jednu noc, ale občas taky více dní.

Jednou jsem směla dělat tatínkovi doprovod. To bylo loni, když jsme na letiště odváželi Quintana – koně, kterého jsem trénovala. Tento hnědý valach, s nímž se mi podařilo vyhrát své první skoky v kategorii M, patřil švýcarskému obchodníkovi panu Nötzlimu. Ten koně jednoho dne prodal americké parkurové závodnici Brendě Murrayové a Quintano s ní zamířil letadlem z Frankfurtu do Bostonu. Brenda mi tenkrát dala slib, který jsem sice nebrala moc vážně, ale ona své slovo skutečně dodržela: pozvala mě a mou kamarádku na svou farmu v Massachusetts. Vzala jsem s sebou samozřejmě Melike a náš šestitýdenní pobyt v Americe byl nabitý zážitky. Na Dubové farmě nechovali jen Brendiny skokany, jak jsme původně předpokládaly, ale měli tady také spoustu westernových koní. Brendin tatínek, Richard Baxter, byl známý po celé Americe díky svému chovu prvotřídních quarterů. S Melike jsme samo sebou westernové ježdění taky vyzkoušely. Nejdřív nám ta nádherná farma připadala jako ráj koní na zemi, dokud jsme s Brendinými dětmi Lukem a Joanou neodhalili jedno děsivé tajemství.



Na farmě působila skupinka, která při tréninku koní používala dost nelidské výchovné metody, a v jejím čele stál bohužel zrovna Brendin druhý muž Chris. Jako poděkování za naši detektivní práci nám Richard Baxter věnoval na rozloučenou své dva koně: mně dal ryzku Mainly Mathyldu, s níž jsem vyhrála jednu reiningovou zkoušku, a Melike daroval plaváka se zvláštním jménem Dunitwhizasmile. A od této chvíle nemluvila moje nejlepší kamarádka o ničem jiném než o svém Smileym. Zatímco její přítel Niklas trpělivě naslouchal dívčíným neutuchajícím výlevům radosti a štěstí, byl z ní můj kluk Tim už tak na nervy, že se jí raději vyhýbal obloukem. Kvůli tomu to trochu skřípalo i mezi mnou a Timem, protože i když jsem to už ani já nemohla poslouchat, přece jen jsem Meličino nadšení chápala.

Dnes měli naši dva noví koně konečně přiletět do Německa, proto jsme s Melike tohle středeční dopoledne neseděly ve školních lavicích, nýbrž s tatínkem v kamionu.

Vyrazili jsme zhruba před dvaceti minutami a od té chvíle Melike pusu nezavřela. I normálně toho dost napovídala, ale když byla nervózní, mlela jako kolovrátek.

„Proč vlastně jedeme kamionem?“ zamyslela se najednou. „Přívěs by přece stačil, ne?“

„Do toho se vejdou ale jen dva koně,“ odvětil tatínek.

„No a?“ divila se Melike. „Hilda a Smiley, to přece jsou dva!“

„To ano. Ovšem ona osoba, která oba koně doprovází, přiveze ještě další dva,“ pronesl můj tatínek a přitom jen stěží potlačoval smích. „A to jsou dohromady čtyři koně, jestli se nemýlím.“

„Co? Jak? Kdo?“ Melike vykulila oči. „Co to znamená? Eleno, ty o tom něco víš?“

„Ne.“ Byla jsem stejně překvapená jako moje kamarádka.

„Kdybys mi za těch dvacet minut jízdy dala aspoň jedenkrát šanci dostat se ke slovu, tak bych vám o tom už dávno pověděl,“ smál se tatínek. „Mělo to být překvapení a Brendiny děti očividně dokázaly udržet jazyk za zuby.“

Luke ani Joana nám skutečně ani slůvkem nenaznačili, že Hilda a Smiley budou mít nějaký doprovod, a přitom jsme si po našem návratu z Ameriky napsali přes WhatsApp už spoustu zpráv. Teď jsme s Melike tatínka zavalily otázkami a netrpělivě se dožadovaly více informací.

„Přijede s nimi Glorie, že jo?“ hádala jsem a tatínek přikývl. „To je super!“ zajásala jsem.

Glorie byla zaměstnána na Dubové farmě jako *working student*. Předtím pracovala v jiných stájích, všude s ní však



zacházeli jen jako se stájovým poskokem, ačkoli byla skvělou jezdkyň. Narodila se ve Švýcarsku a Melike a mě naučila spoustu triků z westernového ježdění. A nakonec jsme hlavně díky její odvážné pomoci mohly odkrýt brutální praktiky Chrise Murraye a trenéra J. J. Colemana.

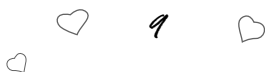
„Jaké koně asi přiveze?“ přemýšlela Melike. „Netušila jsem, že má vlastní koně! Nebo si nějaké koupila od Baxterů? To je super, že na Kosí dvůr přibudou ještě další westernoví koníci! Máme vůbec dostatek boxů? Páni, ještě že jsem se o tom nedozvěděla dřív, to bych netrpělivostí asi opravdu přišla o rozum!“

Meličiny tváře zhnuly a tatínek pobaveně kroutil hlavou.

„Copak on ti ještě nějaký zbyl?“ dobíral si mou kamarádku. „Soudě dle posledních dvou týdnů bych řekl, že ne!“

„Tedy pane Weilande, to od vás není vůbec hezké!“ Melike dělala naoko uraženou, ale dlouho jí to nevydrželo, hned zas začala štěbetat. „Já se prostě šíleně těším. Smiley je můj úplně nejprvnější kůň. Ách! Je tak úúúžasný! A vůbec – už jsem vám ukazovala jeho fotku?“

„Ano, už jsi nám ji ukazovala!“ přerušil ji tatínek a s předstíraným zoufalstvím se chytil za hlavu. „Viděl jsem od tebe už minimálně třicet fotek. Obávám se, že jestli ještě jednou uslyším slovo ‚Smiley‘, dostanu z toho nervový tik.“



Té představě, že by sebou tady tatínek začal škubat, jsem se musela smát.

Melike si povzdechla a odevzdaně klesla do sedadla. „Mrzí mě, že vám všem jdu na nervy,“ pronesla. „Jsem prostě šťastná! Totiž, nebyla jsem nikdy žádnou skvělou jezdkyňou a před skákáním jsem se vždycky už předem trásla strachy, ale u westernu jsem měla hned od začátku pocit, že tohle bych mohla zvládnout.“

Tatínek zablikal blinkrem a najel na A3 směrem na Frankfurt. Melike znenadání vyjekla.

„Tam! Tam!“ pištěla a ukazovala přitom na letadlo, které zrovna přistávalo. „Tam je určitě Hilda a můj...“

„Prosím, ne!“ přehlušil ji tatínek a zkrivil obličej, jako kdyby ho bolel zub. „Tohle je mučení!“

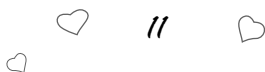
„... Vy-víte-kdo,“ dokončila Melike načatou větu a začala se culit. „Ach, pane Weilande, do kterých boxů vlastně umístíte koně, kteří přijedou s Vy-víte-s-kým?“

Chechtala jsem se, až jsem se za břicho popadala. Tak dobře naladěného jsem svého tatínka už hodně dlouho neviděla. Měl moji kamarádku rád a sdílel její radost, to jsem dobře věděla. Dříve jezdila Melike na Jasperovi, starém koni své maminky, a to rozhodně nebyl žádný kůň snů.



„Nejdřív půjdou do Lájošovy stáje,“ odpověděl tatínek. „Doufám, že příští týden už budou hotové boxy s padokem, takže pak se můžou přesunout tam.“

Během šesti týdnů, které jsme s Melike strávily v Americe, se na Kosím dvoře rozhodně nezhálelo. Finanční problémy, které náš dvůr před dvěma lety málem poslaly do nucené dražby, patřily naštěstí dávno minulosti. V současné době si moji rodiče mohli opět dovolit realizovat nutné opravy a investovat do nových projektů. Od minulého léta u nás stála moderní velká jezdecká hala s novým stájovým traktem, v němž byly momentálně všechny boxy pronajaté. Dalším velkým projektem se stala přestavba dlouhé stáje vedle staré jezdecké haly, jejíž původní vnitřní boxy bez oken na jedné straně stájové uličky byly až příliš malé, tmavé a nemoderní. A tak byly raději zvětšeny boxy s okny a ke každému z nich připojen vlastní padok jako „předzahrádka“. Kromě toho se na druhé straně nové jezdecké haly postavila nová stodola jako náhrada za tu, která shořela na jaře, a dalších dvacet boxů s padokem. Můj dědeček považoval boxy s padokem za zbytečný luxus, ovšem spousta zájemců o ustájení byla ochotna si připlatit za víc světla, vzduchu a prostoru pro své čtyřnohé miláčky.



Konečně jsme projeli bránou, kterou jsme se měli dostat do letištní cargo zóny. Trvalo dlouho, než jsme minuli všechny obří haly, které se skrývaly za neprůhledným oplocením, a přitom jsme žasli nad jejich rozlohou.

Konečně tatínek zaparkoval před jednou z hal z vlnitého plechu, stiskl samočinnou tlakovou brzdu a vypnul motor. Vystoupili jsme z kabiny a přešli parkoviště.

„Lufthansa Cargo Animal Lounge,“ četla Melike nápis z tabule, která visela nad vstupními dveřmi.

Tatínek otevřel dveře do kanceláře a vstoupili jsme do místnosti s dlouhým pultem, před nímž už postávalo několik dalších lidí. Vypadalo to tu skoro jako na nějaké veterinární klinice – jen samé účelné zařízení, nikde ani smítko. Po nekonečné hodině, která nám připadala spíš jako celý den, jsme konečně mohli vstoupit do vnitřní části obří haly. Odkudsi se ozvalo řehotání koně, jinde zase štěkali psi anebo rachotily rolovací dveře. Zabočili jsme za roh a hned uviděli Glorii. Když jsem spatřila její obličej, okamžitě se mi vybavila Dubová farma: Glorie měla na sobě jako obvykle džíny, károvanou košili, kovbojské boty a kovbojský klobouk. Když nás zahlédla, její obličej se rozzářil.

„Ahoj, Cowgirls!“ zavolala. „To je překvapení, co?“



„Glorie!“ padla jsem jí kolem krku. „To je *super*, že jsi tady! Můj tatínek nám o tom pověděl teprve před chvílí.“

Na nějaké zdlouhavé vítání teď nebyl čas, koně už měli za sebou celní a veterinární kontrolu, všechny doklady byly prověřeny a my jsme si mohli zvířata konečně převzít.

Melike se vedle mě neklidně ošívala.

„Co je to s tebou?“ zeptala se Glorie.

„Ona se tak těší na Smileyho,“ odpověděla jsem místo Melike a protočila panenky. „Ještě že už přijel. Je s ní k nevydržení.“

„To je od tebe pěkně sprosté, Eleno,“ dělala Melike uraženou. „Já za to nemůžu, to ten můj jižanský temperament! Všechno hrozně prožívám na rozdíl od vás Němců – studených psích čumáků!“

„Každopádně ses nakazila westernovým virem,“ konstatovala Glorie s úsměvem. „Mimochodem máš bezva profilovou fotku na Facebooku a WhatsAppu!“

„Že jo?“ culila se Melike. Krátce po našem návratu z Bostonu si jako profilovou fotografii nastavila obrázek se svými růžovými kovbojskými botami.

Tatínek mezitím získal všechny papíry pro koně, potřásl si s Glorií rukou a přeptal se jí na let.

„Všechno proběhlo bez problémů,“ ujistila ho Glorie.

A pak konečně nastala tolik očekávaná chvíle! Vstoupili jsme do haly, v níž se nacházely koňské boxy. Nejdřív jsem za mřížovím spatřila světlého ryzáka se širokou lysinou.

„To je přece Shiner!“ zvolala jsem udiveně. Na tomto valachovi se světlýma očima jezdila Melike poměrně často, bylo mu už dvanáct let a patřil k těm opravdu zkušeným.

„Ano, je to on,“ potvrdila Glorie. „Richard mi ho ještě s Gray Jacem prodal za fakt výhodnou cenu.“

Melike byla jak utržená ze řetězu, když ve čtvrtém boxu konečně vyčmouchala Smileyho.

„Smiley!“ jásala. „Ó, Smiley, konečně jsi tady!“

Zlatavý valach skutečně zastríhal ušima a zařehtal, když uslyšel své jméno. V ten moment Melike vyhrkly slzy štěstí. Smiley, který vycítil, že bude vysvobozen z úzkého prostoru boxu, začal netrpělivě poskakovat a vzešel se na mřížích.

„Melike, dovol, abych Smileyho vyvedla já. Je po letu trochu nervózní,“ řekla Glorie. „Vezmi raději Shinera.“

„Ne, chci svého koníčka vyvést sama,“ odmítla Melike. „Zvládnou to.“



Já jsem otevřela box, v němž stála Mainly Mathilda, a pozdravila se s touto tmavou ryzkou, na níž jsem na Dubové farmě jezdila téměř každý den. Pohlédla na mě svýma klidnýma zlatohnědýma očima a otřela se svým nosem o mé rameno.

„Vítej v Německu,“ promluvila jsem na ni a pohladila ji po krku, pak jsem zacvakla vodítko do ohlávky.

Melike se chystala vyvést Smileyho z boxu, ale valach na nic nečekal, neurvale se vmáčkl do dveří a přiskřípl v nich Meličinu paži. Ani ve stájové uličce se Melike ne-dařilo ho zklidnit.

„Hohooo, ty můj sladký malý koníčku,“ cukrovala Melike, ale to na sladkého malého Smileyho, který ve skutečnosti malý rozhodně nebyl, neplatilo. Táhl za sebou Melike jako hadrovou panenku, poskakoval, nervózně řehtal a klouzal po betonové podlaze, až od jeho kopyt létaly jiskry.

„Sakra, co je mu?“ supěla Melike.

„To je tím jeho temperamentem,“ odpověděla Glorie a dobrácky mrkla na Melike. „Ukaž, já ho vezmu.“

Jen nerada jí Melike podala jeho vodítko a převzala Shinera, který tam stál, jako kdyby dostal prášky na spaní. Glorie si se Smileym poradila bez problémů, na Dubové

farmě s ním trénovala dost často, a znala ho tím pádem velmi dobře.

Tatínek se chopil Gray Jaca, kterého Chris Murray při svém divokém úprku lesem málem uhnal k smrti. Při vzpomínce na tuto událost, kdy se Glorie a Joana málem utopily v kufru Gloriina auta, s nímž vjel Chris do Saw Mill River, mi naskočila husí kůže.

Vedli jsme koně přes rolovací dveře až k našemu vozu. Všichni poslušně kráčeli vedle nás přes parkoviště a bez problémů nastoupili do nákladního prostoru, ačkoli žádný z těchto koní se s tak šikmou nástupní rampou doposud nesetkal. V Americe se koně přepravovali trailery a ty rampu neměly.

Když byli všichni koně přivázaní, přikodrcal k nám ještě řidič vysokozdvížného vozíku plně naloženého bednami a kufry.

„Copak to je?“ zeptala jsem se.

„Moje zavazadla. Za rok a půl se nastrádá věcí,“ odpověděla Glorie a potutelně se usmívala. „Kromě nich vezu taky něco pro vás od Richarda, Barbary a Brendy. Sedla, páková udidla a tak. Všechno, co potřebují správné westernové jezdkyňe.“



Kapitola 2

Naskládali jsme Glorii zavazadla do kabiny a konečně vyrazili směr Kosí dvůr. Glorie nám během jízdy tlumočila pozdravy od Brendy, Lukea, Joany, Richarda a Barbary Baxterových, ale také od Hughha Sinclaira a jeho syna Brodyho. Pak vyprávěla o letu, který si vcelku užila, protože směla být téměř celou dobu s koňmi.

„Jenom při vzletu a přistávání jsem se musela připoutat,“ líčila. „Poprvé v životě jsem letěla nákladním letadlem, všechno tam probíhá docela jinak než v letadle pro osobní přepravu. Kromě mě byl na palubě už jen jeden jiný cestující a dva piloti.“

„A jak to snášeli koně?“ zajímala jsem se.

„Úplně skvěle!“ rozzářila se Glorie. „Nejdřív jsem měla obavy, protože žádný z nich ještě nikdy neletěl, ale oni

si celou cestu klidně pochutnávali na seně, pili a podřimovali, jako kdyby stáli ve svých boxech. To jsou prostě quarteři: totální pohodáři.“

Skoro jsem Glorii nepoznávala. Na Dubové farmě se sice chovala přátelsky, ale vždycky byla tak nějak posmutnělá. Teď už jsme věděli proč. Byla totiž velmi nešťastná. Zato nyní drmolila skoro stejně rychle a moc jako Melike.

„Vrátíte se zase do Ameriky?“ chtěl vědět tatínek.

„Ještě nevím. Možná na pár měsíců,“ odpověděla Glorie. „Ráda bych se totiž naučila metodu nenásilné výchovy koní Chada Channinga, abych ji mohla šířit po Evropě a pořádat tu kurzy. A taky bych ráda vybuodovala westernovou jezdeckou školu pro koně a jezdce, nejraději tady v Německu!“

„Páni! To zní skvěle!“ nadchla se Melike.

„Ano, ale jednoduché to nebude.“ Glorie posmutněla. „Mohla bych se sice vrátit k rodičům na jejich dvůr, ale ten leží v takovém zapadákově v Berner Oberlandu, nemáme tam ani jízďárnu. A vlastně jsem ani neměla v plánu přivést si dva koně. Richard mě tím celkem udělal čáru přes rozpočet. Potom, co jsem mu pověděla o svém snu o westernové škole, mi Gray Jaca a Shinera víceméně daroval. Jenže tak rychle si novou základnu jistě nenajdu a vlastně



ani nemám peníze na to, abych ty dva někde ustájila. Takže mi nejspíš nezbude nic jiného než je prodat.“

„Ne!“ vykřikly jsme s Melike zděšeně. „To nesmíš!“

„Nevidím jinou možnost,“ pokrčila Glorie rameny. „Nemám práci, auto, a peníze, které jsem si našetřila, jsem chtěla v budoucnu investovat do svých vlastních projektů.“

„Pro začátek můžou koně zůstat na Kosím dvoře,“ navrhl k mému překvapení tatínek. „Právě jsme dostavěli nové otevřené stáje a ještě pár volných boxů zbývá.“

„Vážně? Páni, no... to je úžasné!“ Zdálo se, že Glorii spadl velký kámen ze srdce, ale pak si zřejmě uvědomila ještě něco dalšího. „Já ale bohužel opravdu nemám dost peněz na pronájem boxu.“

„O tom si můžeme promluvit později,“ odvětil tatínek.

Bylo krátce po půl druhé, když jsme dorazili na Kosí dvůr. Tatínek zaparkoval kamion na velkém dvoře mezi novou jízdárnou a turnajovou stájí.

„Páni, tady je to vážně pěkné!“ vydechla Glorie nadšeně. „Vůbec jsem si nemyslela, že Kosí dvůr je tak veliký, Eleno!“

„V porovnání s Dubovou farmou je úplně prtávý,“ reagovala jsem.

„V porovnání s Amerikou je v Evropě malé všechno,“
zhodnotila Glorie.

Samozřejmě na nás již čekala uvítací delegace. Maminka, babička, dědeček a Christian se už nemohli dočkat, až uvidí koně z Ameriky. Můj hřebec Fritzi vystrčil hlavu z okna svého boxu, a když jsme spouštěli nakládací rampu, hlasitě zařehotal. Noví koně ho vždycky zajímali.

Vystoupili jsme z kabiny a já jsem představila Glorii – nejprve mamince, potom mým prarodičům.

„A tohle,“ řekla jsem, „je můj brácha.“

„A... ahoj,“ zakoktal se můj jindy suverénní bratr. „Vítej na Kosím dvoře.“

„Ahoj, Fritzi,“ pozdravila ho Glorie přátelsky. „Jsem ráda, že tě poznávám. Elena mi o tobě dost vyprávěla.“

Melike se zaculila. Poďobanej žabák, který se ledabyly opíral o stájová vrata, se škodolibě uchichtl a Christian zrudl jako rak. Právě jméno poďobaného žabáka znělo Jens a na Kosím dvoře byl zaměstnaný jako pracovní jezdec. Tuhle přezdívku jsem pro něj vymyslela jako odplatu za jeho uštěpačné poznámky, které neustále trousil na mou adresu. Jense už popravdě dávno žádné akné netrápilo, přesto jsme tuto přezdívku používaly s Melike i nadále, samozřejmě k jeho veliké nelibosti.



„Ale ne, brácha se jmenuje Christian,“ přispěchala jsem s vysvětlením. „Fritzi je můj kůň!“

„Jejda, to jsem to pěkně pomotala.“ Glorie se rozpačitě pousmála. „Omlouvám se.“

„To je v pohodě.“ Christian předstíral, že mu to vůbec nevadí. „Pro mou sestru je typické, že mluví víc o koních než o mně.“

Tatínek už mezitím vyšplhal do nákladního prostoru a právě odvažoval Gray Jaca. Šiml nejprve váhal a zdráhal se položit na šikmou rampu byt' jen jedno kopyto. Vystrašeně odfrkoval a nervózně stříhal ušima. Fritzi všechno pozorně sledoval z okna svého boxu a řehtal. Smiley, který se nejspíš obával, že bude muset zůstat někde vzadu sám, vzrušeně hrabal předními kopyty a i on hlasitě řehtal. Naproti tomu Hilda se Shinerem stáli docela klidně a celému hemžení jen zvědavě přihlíželi.

„Ach jo, chudáček můj Smiley!“ vzdychla Melike.

„Jděte na stranu, kdyby se pokusil skočit dolů!“ nařídil tatínek a my jsme poslechli. Chtělo to pár minut trpělivého domlouvání, než se kůň konečně odvážil sejít krůček po krůčku po rampě dolů.

„Chci Smileyho vyvést sama!“ Melike se rozběhla ke svému koni dřív, než ji tatínek stačil zadržet.

„Počkej, až budu nahoře!“ přikázal jí rázně, ale už bylo pozdě. Moje kamarádka ve snaze co nejrychleji vysvobodit svého koníčka, a ukončit tak jeho útrapy, už uvolnila prsní vzpěru. A Smiley, který po tom dlouhém trmácení neměl v hlavě nic jiného než svého kumpána Gray Jaca, se rozhodl ihned bezhlavě vyrazit. Melike zachránil jen rychlý úskok stranou, jinak by ji Smiley převálcoval. Protože byl však ještě stále přivázaný, trhlo to s ním zase zpátky. Kůň se v panice znovu vzepřel tlaku, který zničehonic vyvinula ohlávka na jeho zátylek, a Melike se v tu chvíli ocitla v pasti mezi stěnou a koněm.

„*Easy, Smiley, easy!*“ křičela úzkostným hlasem, ale to na koně neplatilo, dál sebou škubal tam a zpět, až rozhoupal celý kamion. Všichni jsme zkoprněli hrůzou, protože situace byla najednou opravdu vážná. Jestli se ohlávka přetrhne, převalí se Smiley na záda a s největší pravděpodobností se zřítí z rampy.

„Jen klid, Melike! Zůstaň klidně stát!“ zavelel tatínek, který ani v nejkritičtějších situacích neztrácel nervy. Vtiskl mi do ruky vodítko Gray Jaca, ale než se stihl dostat do kamionu, byl už nahoře pohotový Jens. Podobanej žabák Smileyho silně plesknul přes záď, načež kůň poskočil vpřed. V tu chvíli povolil tlak a zmatený kůň



přestal na okamžik vyvádět. Poďobanej žabák okamžitě využil momentu překvapení, aby odepnul karabinu řetězu, a místo něj připnul k ohlávce vodítko. Jens se někdy uměl pěkně vzteknout, jinak to ale s koňmi uměl opravdu skvěle a nezalekl se, ani když to občas zavánělo pořádným průšvihem jako třeba teď. Smiley se trásl hrůzou po celém těle, ale už z něj byl zase poslušný koníček, kterého se Jensovi podařilo svést po rampě dolů. Melike se vypořádala za nimi, v obličeji křídově bledá a vyděšená podobně jako její kůň.

„Co to mělo znamenat?“ vyjel na ni rozzlobený tatínek. „S koňmi pracuješ už dost dlouho na to, abys věděla, že se prsní vzpěra nikdy neotvírá před odepnutím vázacího řetězu! Kůň si mohl zlomit vaz a tebe těžce zranit!“

„Mrzí mě to.“ Melike měla slzy na krajíčku. Sáhla po Smileyho vodítku, ale tatínek ji zadržel.

„Do boxu ho odvede Glorie. A ty se už konečně vzpamatuj, Melike!“ prohlásil tatínek přísně. „Všichni chápeme, že se na svého koně moc těšíš. Tak teď ho tu máš a je na čase se začít chovat zase rozumně, a ne jako nějaké malé děcko. Je to jasné?“

Melike zkroušeně sklopila hlavu a přikývla. „Ano,“ zaskuhrala.

Bylo mi jí hrozně moc líto, ale tatínek měl pravdu a věděla to i ona. Ke koním, obzvláště k tak mladým, jako byl Smiley, kterého všechny ty nové dojmy dokázaly pěkně rozparádit, se muselo přistupovat s klidem a vědomě, jinak mohlo rychle dojít k životu ohrožujícím situacím.

Tatínek s Jensem vyložili ještě Shinera a Hildu, pak jsme koně odvedli kolem velké jízdárny ke stájovému traktu, který byl vyhrazen Lájošovým čtyřnohým pacientům. Nově příchozí zabrali čtyři z pěti boxů, které stály zcela odděleně od ostatních a sloužily pro koně v karanténě. Za pár dní se koníci budou smět přestěhovat do nových boxů s padokem, jež ve tvaru písmene U obklopovaly nově vydlážděný dvůr.

Maminka, babička s dědečkem, Lájoš a Christian nás následovali a společně jsme pozorovali, jak koně přijmou svůj nový domov. Nejprve si všechno očichávali, hrabali kopyty ve slámě, Hilda se okamžitě začala válet po zemi, Gray Jac a Smiley se zas hned vyčůrali a Shiner se vrhl ke žlabu s vodou a pil.

„Je jim tu dobře.“ Glorie se tvářila spokojeně, nejspíš se jí ulevilo, že všichni čtyři koně dorazili do svého cíle bez újm na zdraví a v dobré kondici.



„Westernoví koně jsou tak mrňaví,“ zhodnotil Christian, který se ve stájové uličce postavil jakoby úplnou náhodou zrovna vedle Glorie. „Nejsou o moc větší než poníci.“

„To je pravda. Shiner nemá ke kohoutku víc než 146 centimetrů,“ potvrdila Glorie. „Ale quarteri jsou zase silní. Jen se podívej, jak má vypracovanou zád.“

„Musejí umět taky skákat, že jo?“ Jens zaujal místo po jejím druhém boku, ovšem místo koně si jeho oči obdivně prohlížely Glorii, stejně jako to činil Christian. Glorie to však, jak se zdálo, nezpozorovala.

„Naproti v restauraci je pro vás připravený oběd!“ ohlásila babička. „Grilovaná pečeně s bramborovým salátem.“

Při pouhé zmínce o jídle ztratil věčně nenasytný podobaný žabák o nové koně a o Glorii veškerý zájem.

„A co se podává jako dezert?“ vyptával se hned.

„Nech se překvapit,“ odbyla ho babička.

„Doufám, že žádný ovocný salát nebo jiná podobná ptákovina,“ remcal žabák a vysloužil si za to pěkný štouchanec od babičky, která nesnesla, když někdo kritizoval její kuchařské umění.

Všichni se postupně vytratili, jen Melike a já jsme ještě zůstaly ve stáji.

„Pojď, něco taky sezobneme,“ vybědla jsem ji.

„Nemám hlad.“ Moje kamarádka zavrtěla hlavou. Sklesle zapřela lokty o dolní polovinu dveří boxu a položila hlavu do dlaní. Ta tam byla její veselá nálada, teď tady přede mnou stála zkroušená a neměla daleko k slzám. Podobně smutnou jsem ji zažila jen jednou, a to tehdy, když zjistila, že Fridayovi již není pomoci.

„Copak se děje?“ zeptala jsem se jí soucitně.

„Chovala jsem se jak totální blbka!“ řekla s pohledem upřeným před sebe. „Smiley se málem zranil a byla by to jen moje vina. Kdyby Jens nezareagoval tak rychle, bylo by všechno v háji. Tvůj táta je teď na mě určitě děsně naštvaný a úplně právem!“

„To je blbost! Určitě už na to dávno zapomněl,“ oponovala jsem. „Víš přece, jak se na mě a Christiana dokáže někdy rozzlobit, když provedeme nějakou hloupost. Ale za chvíli už o ničem neví.“

„Hmm.“ Melike si povzddechla. „V posledních týdnech jsem se chovala jako naprostá husa. A proč vlastně? Kvůli nějakému koni, který mě málem udupal k smrti!“ Zdálo se, že váhá, a pořád se ještě vyhýbala očnímu kontaktu se mnou. „Smiley je... docela jiný, než jsem si představovala,“ vypadlo z ní nakonec. „Tolik jsem se na něj těšila



a teď... teď z něj mám najednou strach. Už vlastně ani nevím, jestli ho potom, co tady předvedl, ještě vůbec chci!“

„Dopřej mu nejdřív trochu času, aby si u nás zvykl,“ radila jsem. „A ze začátku na něm může jezdit Glorie. Taky by ti mohla dávat hodiny.“

„A co si počnu, až odsud odjede?“ Melike byla totálně deprimovaná. „S takovým šíleným koněm si nikdy v životě neporadím!“

„Myslím, že vůbec není tak šílený,“ odporovala jsem.

„No jasně, ty to vidíš úplně jinak,“ reagovala Melike podrážděně a v jejím hlase jsem slyšela náznak výčitky. „Ty si sedneš na jakéhokoli koně a hned s ním skáčeš přes ty nejvyšší překážky! Ale já... já jsem totální lůzr. Proto jsem byla tak šťastná, že jsou westernoví koně mnohem hodnější a poslušnější než naši koně tady. Ale od teď... mám strach a to mě štve.“

Teprve nyní jsem pochopila, co moje kamarádka prožívala. Melike ještě nikdy žádného vlastního koně neměla, na Smileyho se nesmírně těšila a v posledních dvou týdnech nežila ničím jiným než toužebným očekáváním. Přitom nepomyslela na to, že Smiley je pro ni vlastně docela cizí kůň. Na Dubové farmě na něm nikdy neseděla a já jsem měla podezření, že Richard Baxter jí tohoto

koně daroval jen proto, že měl náhodou stejnou barvu jako Meličin milovaný Friday. Avšak kromě zbarvení neměl Smiley s Fridayem společného vůbec nic. Smiley byl mladý a temperamentní kuň, zdaleka ne tak klidný a mírný, a mimoto právě absolvoval dlouhý let a musel se srovnávat s novým prostředím.

Já jsem byla odmala zvyklá pracovat s novými a cizími koňmi, jejichž osobnost člověk poznával postupně – krok za krokem. Naproti tomu Melike se na svého koně vrhla jako uragán. V jejích představách se Smiley převtělil do mírumilovného Fridaye, proto jí teď jeho chování nahalo takový strach. Její sny se rázem rozplynuly a ona právě prožívala nepřijemné probuzení do reality.

Konečně zvedla hlavu a podívala se na mě zpříma. Její velké tmavé oči byly k mému nezměrnému údivu plné slz.

„Myslela jsem, že teď s vámi konečně budu moct aspoň trochu držet krok,“ přiznala mi třesoucím se hlasem. „Ty a Tim a Niklas, jo a taky Ariana a Christian – vy všichni jezdíte naprosto senzačně a nemáte strach ze žádného koně, i když vyhazuje nebo se vzpíná! A to ani nemluvím o překážkách, které zvládáte skákat s prstem v nose, zatímco já se třesu, už jen když na ně pomyslím!“ pousmála se, ale z toho úsměvu na mě dýchlo zoufalství. „Proti



vám si vždycky připadám jako... nějaký ubožák, jako někdo... méněcenný. A opravdu jsem doufala, že se to teď se Smileym změní! Ale nezmění. Měla bych s ježděním přestat nadobro, než se totálně ztrapním i s westernovým koněm a všichni se mi začnou smát!“ Pak schovala obličej do dlaní a usedavě se rozplakala.

Bezradně jsem sledovala, jak jí cukají ramena, a sama sebe se ptala, co bych měla říct, abych ji utěšila. Její příznání mnou otřásl, protože bych si nikdy nepomyslela, že zrovna tahle sebevědomá, chytrá Melike, moje nejlepší kamarádka, která si za každé situace věděla rady, potají trpí tím, že nedokáže jezdit tak odvážně jako já nebo kluci. Za dlouhé roky našeho přátelství na něco takového nikdy nepřišla řeč. Skutečnost, že umím jezdit lépe než Melike, jsem vlastně považovala za jedinou činnost, v níž jsem nad ní vynikala. Ve všem ostatním mě ona předčila, což jsem taky vždy bez závidi uznávala.

„Ale Melike,“ začala jsem opatrně. „V Americe jsi přece jezdila úplně bezvadně! A až si tady Smiley trochu přivykne, tak...“

„Na Dubové farmě jsem jezdila jen na starých hodných koních!“ přerušila mě Melike rázně. „A na turnaji jsem se neodvážila zrychlit, protože jsem se pořád bála, že by se

můj kůň mohl zapotácet a upadnout! Tobě se v hlavě nic takového nehoní a v tom je ten obrovský rozdíl! Já prostě až moc přemýšlím!“

Než jsem na to stačila něco odpovědět, zazvonil mi telefon. Volala maminka a chtěla vědět, kde jsme.

„Už jdeme,“ řekla jsem jí a ukončila hovor. Moje kamarádka hleděla kamsi před sebe.

„Půjdeš se mnou?“ zeptala jsem se nesměle.

„Jasně.“ Melike se napřímila, naposledy zachmuřeně upřela zrak na svého koně, který v hubě spokojeně pře-
valoval seno, a utřela si odhodlaně slzy z tváří. „Mám hlad jako vlk.“



Kapitola 3

Když jsme bočním vchodem vstoupily do restaurace, vystřelil proti nám Twix, můj hnědobílý Jack Russel teriér. Hnal se ze svého pelíšku, který měl v chodbě mezi bytem babičky a dědečka a restaurací, a začal na mě skákat. Od té doby, co jsem odjela na šest týdnů do Ameriky, žil v neustálých obavách, abych zase někam na dlouho nezmizela, a nejraději by mi dělal doprovod i na záchod.

Kolem velkého stolu v restauraci se shromáždilo celé osazenstvo Kosího dvora: dědeček, moji rodiče, Christian, Jens, naši polští zaměstnanci stále Stanislav, Jindřich a taky Srdjan z Chorvatska, který u nás začal pracovat teprve před několika týdny. Vysmátá Glorie seděla mezi mým bratrem a podřobaným žabákem, kteří se z obou stran všemožně snažili získat její pozornost.

„Tak co, Melike, dokázala ses odtrhnout od svého miláčka?“ prohodil pođobanej žabák posměšně.

„Jen s největším sebezapřením,“ odpověděla a ušklíbla se. „Ale maximálně na půl hodiny.“

Během jídla se Melike usmívala a povídala si s ostatními, jako kdyby se nic nedělo, ačkoli uvnitř se jistě cítila docela jinak. Její herecký výkon jsem musela obdivovat. Také se omluvila tatínkovi za své unáhlené jednání, ale jak jsem předpokládala, tatínek už tuhle záležitost dávno pustil z hlavy.

„Já jsem na westernovém koni ještě nikdy neseďel,“ sděloval zrovna Christian Glorii. „Ale určitě to chci zkusit.“

„Já bych také ráda,“ vmísila se do hovoru maminka. „Elena s Melike nám toho navyprávěly už tolik, že jsem na to vskutku zvědavá. Třeba to bude i pro mě to pravé.“

„Ó, mami, to by bylo super!“ zvolala jsem nadšeně. „Určitě tě to bude bavit!“

Maminka dřív patřila k poměrně úspěšným amatérským jezdkyňám, ale jezdeckví pověsila na hřebík v době, když jsme s Christianem přišli na svět. Mnohokrát jsme se pokoušeli ji přemluvit, aby zase nasedla na koňský hřbet, ale ona pokaždé odmítla. Od té doby, co měla děti, ztratila svou dřívější bezstarostnost a lehkost v sedle, jak nám



vždycky vysvětlovala. A teď, když už jí bylo přes čtyřicet, měla zkrátka strach, aby se při pádu z koně nezranila.

„Mimochodem, víte o tom, že ze Slunečního dvora dali výpověď i poslední majitelé koní?“ nadhodil nové téma Christian. „Tim mi to pověděl ve škole.“

„To vím,“ odpověděla jsem s plnou pusou. „Mně to volal včera večer.“

„Ale jistě nevíš, že pan Teichert zrušil nájemní smlouvu,“ pronesl triumfálně můj bratr. „A že se Tim se svou mámou a ségrou stěhují o podzimních prázdninách do Steinau.“

O tom jsem skutečně nevěděla. A velmi se mě dotklo, že Tim svěřuje něco takového nejprve mému bratrovi, a nikoli mně.

„Pak Teichert se už u nás informoval, jestli máme dva volné boxy pro Arianiny koně,“ prozradila teď maminka.

„Po tom všem, co tady napáchali, jsi, doufám, odmítla.“ Tázavě jsem se na maminku zadívala. „Nebo snad ne?“

Před mnoha lety, když jsme ještě chodily na základku, jsme byly s Arianou dobré kamarádky, ale když se pak přestěhovala ze Steinau, odhodila mě jako starou nepotřebnou věc. Najednou jsem už pro ni nebyla dost dobrá a to mě hluboce ranilo. Dál ovšem trénovala na Kosím

dvoře, dokud její otec nepřestěhoval své mladé koně na Sluneční dvůr, který patřil Timovu otci. Richard Jungblut byl tatínkův zarytý nepřítel a málem se mu povedlo poslat Kosí dvůr ke dnu, když nám ve spolupráci s panem Teichertem odlákal spoustu našich zákazníků na svůj Sluneční dvůr. Korunu tomu všemu nasadil pan Teichert tím, že se pokusil obrátit tatínka o peníze, které mu dlužil za trénování koní a pronájem boxu. Ovšem já jsem si pro ty peníze odvážně napochodovala přímo do jeho kanceláře – vždyť se jednalo o bezmála sedm tisíc euro! Ariana, která se mnou chodila do třídy, mi pak ztrpčovala život, jak se dalo. Šikanovala mě, urážela a pomlouvala. Ovšem ani skutečnost, že se ke mně od dramatických událostí na turnaji v Alsfeldu začala najednou chovat neuvěřitelně mile, a před letními prázdninami mě dokonce doučovala matematiku, nemohla z mé paměti vymazat tuto nepěknou minulost.

„Já s tím teda nemám žádný problém.“ Můj bratr pokrčil rameny.

„Tobě taky nikdy neudělala ze života peklo!“ vyjela jsem na něj. Pak jsem se zadívala na maminku, na tatínka, až mi konečně došlo, že o téhle věci už dávno rozhodli beze mě: Ariana se tedy vrátí se svými koňmi na Kosí dvůr!



Zkazilo mi to nejen náladu, ale i chuť k jídlu. Dezert jsem proto tentokrát vynechala a odešla z místnosti, abych zavolala Timovi. Neodpověděl mi na žádnou zprávu, kterou jsem mu dnes ráno poslala na WhatsApp. Přitom je určitě dostal, protože u nich byly dvě modré fajfky.

„Čau,“ ohlásil se Tim po dvou zazvoněních. „Už jsem ve stáji. Promiň, zrovna mi volá ještě někdo jiný.“

Pak jsem slyšela už jen obsazovací tón.

„Fakt super!“ zamumlala jsem trochu podrážděně a proběhla halou do Lájošovy stáje. Co jsem skutečně nenasáela, bylo, když mě někdo po telefonu takhle odbyl. Navíc jsem cítila, jak mě bolí, že Tim pověděl o tak důležité věci, jako je jeho stěhování, dřív jiným lidem než mně.

Když mě Tim zahlédl, zamával na mě. Chtěla jsem mu dát pusku na uvítanou, ale on si v ten moment položil prst před ústa a odmítavě zavrtěl hlavou.

„Hm, tak fajn!“ rozhodila jsem našťavaně ruce a prošla kolem něj do Lájošovy stáje. Jedním uchem jsem slyšela, co Tim do telefonu říká. Moc nadšeně to neznělo, ostatně jako vždycky. Když konečně dotelefonoval, přišel za mnou.

„Neodpověděl jsi mi na zprávy,“ spustila jsem a hned mě zamrzela můj vyčítavý tón.

„A co jsem ti měl odpovědět?“ řekl na to Tim. „Byl jsem ve škole a ty jsi mi poslala milion fotek koní, které stejně co nevidět uvidím na vlastní oči.“ Pohledem letmo přešel přes mřížoví boxů. „Je prima, že jsou tady. A Melike se už snad uklidní. Aspoň konečně utichne ten nesnesitelný kravál kolem.“

Vrhla jsem na něj udivený pohled. Co se to s ním jen děje? Od té doby, co se vrátil z Ameriky, se dost změnil, často rychle vzplanul a reagoval podrážděně.

„Kdo ti volal?“ zeptala jsem se, protože mě žádná lepší otázka nenapadala.

„Ále, toho neznáš,“ odpověděl vyhýbavě. „Jde o Sluneční dvůr.“

„À propos, Sluneční dvůr: Christian mi pověděl, že Teichertovi s vámi ukončili nájemní smlouvu,“ řekla jsem. „Ariana si chce ustájit své koně zase tady u nás a moji rodiče souhlasili!“

„Proč by nesouhlasili?“ pokrčil Tim rameny.

„Cože? Copak je možné, aby naši zapomněli, jak se Teichert zachoval?“ rozohnila jsem se. „Já bych mu určitě jen tak lehce neprominula, jak se nás pokusil okrást. Nehledě na to, jak Ariana házela na Kosí dvůr špínu, kde se dalo, a zlákala polovinu našich zákazníků k vám.“

